

Recensie Theaterkrant Een nacht met Sjahrazade

Aangename muzikale vertellingen uit Duizend-en-een-nacht

De eeuwenoude verhalen uit Duizend-en-een-nacht zijn deze maanden volop vertegenwoordigd in het theater. In mei bracht Tryater een (door corona noodgedwongen digitale) adaptatie onder de noemer *1000&1 Nacht*, vanaf september speelt theaterhiphopcollectief DIEHELEDING hun voorstelling *1001* – die een jaar geleden al kort te zien was op Theaterfestival Boulevard – en gisteren stonden de muzikanten van Club Classique samen met schrijver Abdelkader Benali op het podium van DeLaMar met hun theaterconcert *Een nacht met Sjahrazade*.

De voorstelling is onderdeel van het George & Eran Zomerfestival – een twee weken durend theater- en muziekprogramma in het DeLaMar Theater in Amsterdam. Met de diverse, toegankelijke programmering – waarin naast een aantal bekendere namen volop ruimte is gemaakt voor jonge makers – vindt er deze dagen een nieuw (jong) publiek hun weg naar DeLaMar, terwijl de meer reguliere DeLaMar-bezoeker een ander soort voorstellingen krijgt voorgeschoteld. Voordelige combitickets nodigen de toeschouwer bovendien uit om buiten hun gebaande theaterpaden te treden. Het mes snijdt aan twee kanten; het George & Eran Zomerfestival is op die manier een mooie, hopelijk duurzame stap in de diversifiëring van zowel publiek als programmering in het DeLaMar.

Een nacht met Sjahrazade is de aftrap van wat een langdurige samenwerking tussen Club Classique en Abdelkader Benali moet worden, waarin oude verhalen van over de hele wereld worden verbonden met klassieke muziek, ditmaal van onder meer de componisten Rimski-Korsakov, Fazil Say en Carl Nielsen. De voorstelling van een

klein uur is opgetuigd rondom drie verhalen die Sjahrazade aan de koning van Bagdad vertelt, in de hoop haar huid te redden.

Een nacht met Sjahrazade is verteltheater en theaterconcert ineen, waarbij muziek en taal elkaar op speelse wijze versterken. Benali is een aimabel en begenadigd verteller. De muzikanten van Club Classique – violist Myrthe Helder en cellist Leonard Besseling vormen de vaste kern, ze worden deze voorstelling vergezeld door pianist Caspar Vos – zijn uitstekend op elkaar ingespeeld en spelen op de beste momenten een plezierig spel met het verwachtingspatroon met de zaal.

Dat levert een aangenaam uurtje theater op, maar blijft ook enigszins voorspelbaar. Het zou spannend zijn als taal en klank elkaar niet alleen maar zouden versterken, maar ook zouden ontregelen, bijsturen of tegenkleuren. Als dialoog beschouwd, is de wisselwerking van taal en klank nu vaak erg harmonieus, vrij van subtekst of conflict. Daarin valt nog aan spanning en zeggingskracht te winnen.